

„Fajn, no, *tenhle* přístup mi moc nepomáhá,“ odvětim energicky a položím ruce na pult.

„Lucy –“ varuje mě Elle za mnou.

„Brindy, můžu vám říkat Brindy?“ zeptám se, sotva jsem se podívala na její jmenovku.

„Jelikož se jmenuju Brenda, tak nejspíš ne,“ opáčí a dívá se všude možně jen ne na mě.

Zatracená dyslexie.

„Bren, poslouchejte. Omlouvám se, že jsem vylila to úžasné karamelové macchiato, které jste mi právě připravila. Budu sem chodit každý den a kát se výměnou za požehnání své nesmrtelné duše, ale moje šéfová už teď nejspíš stojí u mého stolu a poklepává nohou – pravděpodobně v louboutinkách, které stojí víc než moje dvě poslední výplaty – a uvažuje, kde je její kafe a asistentka,“ prohlásím a přiměju se k širokému úsměvu. „Takže prosím, ve jménu našeho dobrého Pána, který chce, aby tohle děvče dneska nedostalo padáka, mohla bych vás hezky poprosit s našlehaným mlíčkem, mohla byste udělat další karamelové macchiato... s našlehaným mlíčkem?“

„Páni, tohle už bylo moc,“ zamumlá Elle. Střelím po ní výhrůžným pohledem.

Brenda se na mě mračí a nejspíš uvažuje o vraždě.

„Viděla jste *Ďábel nosí Pradu*?“

„Vaši šéfovou znám, Mirandě Priestlyový se fakt nepodobá,“ odsekne Brenda.

Fajn, bod pro nafoukanou baristku. Na znalce klasičtých filmů s Anne Hathaway bych ji netipovala.

Všimnu si, že Elle přikývne. Dlouhnu ji do boku.

„Už jsem vám vyprávěla o tom, jak mě ohrožovala na životě sešíváčkou?“

„Lucy, vždyť rodila!“ vypískne Elle a jemně mě plácne do paže.

„Takže to jako bylo v *pohodě*?“

„Kristepane, tak fajn! Udělám cokoli, abych se vás zbavila!“ zasténá Brindy/Brenda a praští džbánkem s mlékem na pult tak prudce, že trochu vylije. Rychle popadnu další hrstku ubrousků a natáhnu se přes pult, abych to utřela. „Až sem ale přijdete příště, radím vám, abyste tu nedělala bordel.“

„Slibuju, Bren. Tohle už se nebude nikdy opakovat,“ ujistím ji a spojím ruce, jako bych se modlila.

„To jsi říkala i minule,“ zabručí Elle.

„Na čí straně jsi?“ vyštěknu na ni a otočím hlavou tak rychle, že mě vlasy praští do tváře.

„Na té straně, která mě dostane na schůzku včas,“ zamumlá.

„Přesně. Takže *zmlkni*,“ prohlásím a naznačím, že zamykám její pusu.

Brenda mi podá horký nápoj, aniž by na něj dala ochranný obal, takže si popálím ruku. Dobrá práce, Brindy. Dobrá práce.

„Hm, sakra,“ zamumlám. Elle stiskne ve výtahu číslo našeho poschodí. Přesunu kafe z jedné ruky do druhé, abych bolest minimalizovala.

„Mohla by ses uklidnit? Všechno bude v pohodě.

Anne stejně nikdy nezačíná včas,“ prohlásí Elle.

„Proč jsi dneska tak nabručená?“ dodá.

Elle prostě miluju. Je to ta nejlepší kámoška a spolubydlící, jakou bych si mohla přát. Někdy jí závidím. Dokáže se tvářit pozitivně a vesele, i když se uvnitř cítí úplně opačně. Dokáže držet krok s mým cynismem, ale umí být i optimistická, což já nikdy nedovedu. Prozařuje můj den jako sluneční paprsek, vždycky se na všechno dívá z té lepší stránky, neustále zpochybňuje mou občasnou (čti: obvyklou) zahořklost. Závidím jí úplně všechno, od dlouhých